

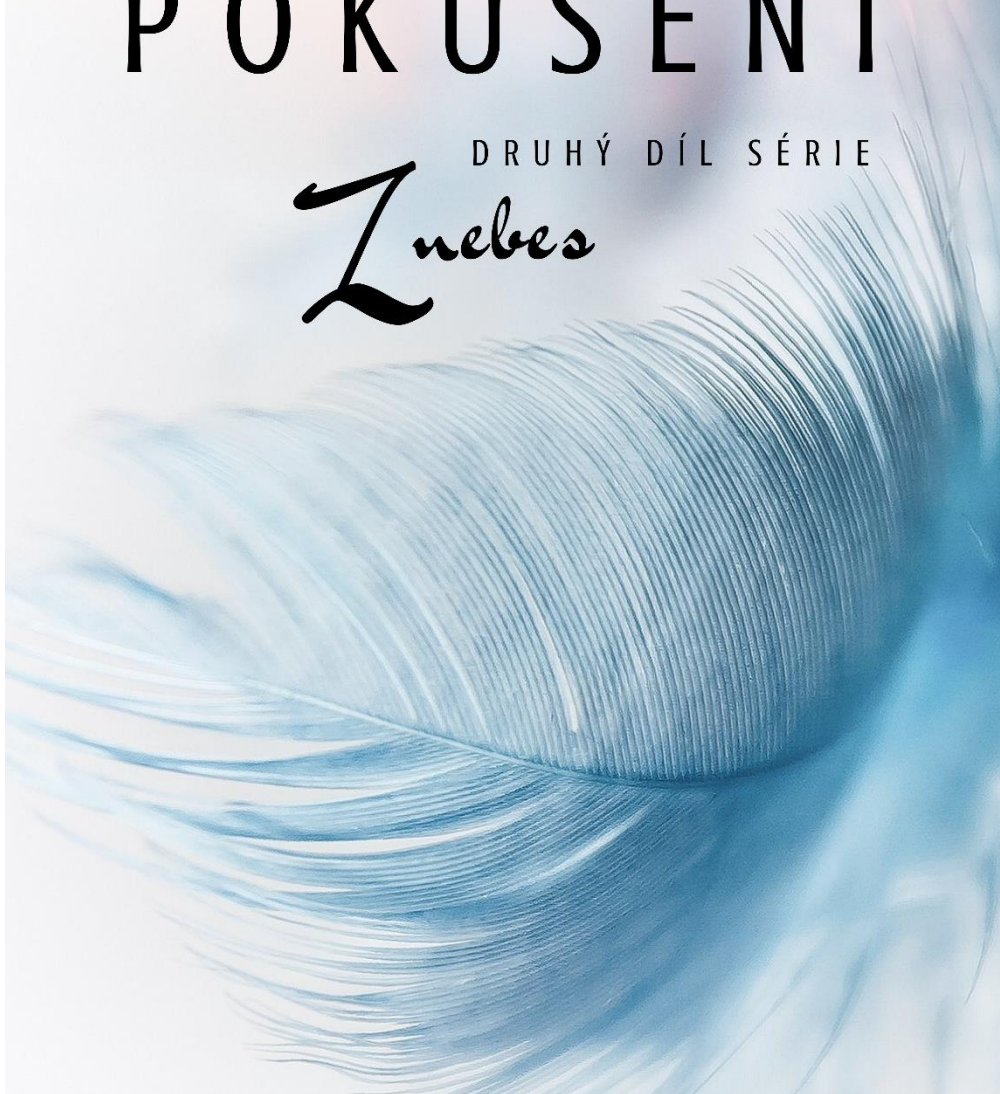
KATEŘINA PLACHÁ

ROMANTICKO-EROTICKÉ FANTASY

POKUŠENÍ

DRUHÝ DÍL SÉRIE

Lovebes

POKUŠENÍ

druhý díl série

Z NEBES

Kateřina Plachá

PROLOG

Mia nasucho polkla a vyděšeně pohlédla na pomateného anděla stojícího přímo před ní. Vypadal tak strnule. Studeně. Doslova kamenně. Světlé oči barvy polární záře jí vypalovaly díru do hlavy. Během let, co mezi těmi bytostmi žila, nikdy nepotkala někoho jako... *on*.

Všichni byli odměření, to ano, ale v porovnání s ním?

Najednou se jí zdáli zatraceně přátelští.

Když Andy v pekárně omdlela, Mia na prchavý okamžik zpanikařila. Pak přišel spásný nápad. Vzadu v kanceláři měla jednu starou pojízdnou židli, jejíž polstrování sice bylo ošuntěné a protrhané, ale ke svému účelu posloužila skvěle.

Ano. Všechno by šlo podle plánu, kdyby ji u nemocnice kromě doktora nezastavil i *on*. Dhaleel si převzal Andy, a Miu tam nechal napospas rozzuřenému blbci.

Pohledem se znovu vrátila k okřídleci před sebou.

„Budeš mluvit?“ zavrčel temně.

Ústa se Mie otevřela, ale nic z nich nevyšlo. Co taky měla říct? Vždyť ji obvinil, že Andy ublížila.

Jasně! Ona!

Proto se ji snažila co nejdříve dostat k doktoru Dhaleelovi.

Opravdu pochybovala o mentálním zdraví tvora, který si ji neustále přeměřoval bezcitným pohledem.

Místnost, kam ji odvedl, měla pouze dlouhý kovový stůl a dvě židle z toho samého materiálu. Všude okolo pak jen studený beton. V podlaze, viditelně se svažující doprostředka, byl široký odtok. Mia se hrůzou orosila úplně všude, když si uvědomila, k čemu zřejmě slouží.

Žádná okna tu nebyla, pouze široké dvojité dveře. Zavřené a nejspíš i zamčené. Jako by mu snad dokázala upláchnout. Což byla naprostá hovadina. V duchu se tomu hystericky zasmála.

Nos jí polechtal zápach plísně. Nesnášela ho. Nenáviděla. Vlkost a zatuchlina jako by polezly zdi a natahovaly po ní svá chapadla. U stropu se pak krom dvou větších háků houpala ojedinělá, holá žárovka, která k úplnému osvětlení téhle temné cely nestačila.

Mia se roztřásla a rozhodně za to nemohl pouze fakt, že ji ten magor donutil se vysvléknout jen do spodního prádla. Uvnitř místnosti byla totiž přímo hrozivá zima. Nebo možná vycházela z jejího obnaženého těla?

Rukama překříženýma přes prsa se Mia snažila zachránit alespoň něco málo ze své cudnosti a zbytky hrdosti. A ačkoli se tomu sebevíc bránila, tahle situace přišla Mie povědomá. V dalším okamžiku byla ničivou silou tornáda vtáhnutá do víru nechtěných a dlouho pohřbených vzpomínek. Naprosto ji pohltily.

Do mysli jí po dlouhé době vklouzla ta odporná tvář...

„Okamžitě to ze sebe sundej!“ zaječel na ni otec. V pravém spánku mu divoce tepalo.

„Ne,“ hlesla protestně. Hlas se jí trásl. Beztak by si našel i jiný důvod.

Kolena se Mie rozklepala a zuby by je s chutí následovaly, kdyby nedržela čelist pevně scvaknutou, až ji z toho začala chytat křeč. V zorném poli se objevil kožený pásek.

Nesnesl odpor...

Oči se Mie zalily.

Pak to přišlo. Nové šaty z ní v mžiku serval.

Koupila si je za několikaměsíční výdělek v pizzerii, kde pracovala v odpoledních hodinách po škole jako servírka. Z dříve drahého kusu oblečení zbyl jen cár na podlaze.

Očima hypnotizovala pásek odložený kolem otcova krku. Obtácel se tam jak zrádný had z ráje. Přinášel jen utrpení. Neomylně po něm sáhl.

První rána ji trefila do obličeje.

„Bůh tě vidí ty, špinavá děvko!“ zaječel smyslů zbavený. „Jak jsem mohl stvořit něco tak odporného a nečistého?“ Sprška slin Miu skropila i na dálku.

Další rána ji jak jazyk ohnivého draka popálila na paži. Snažila se krýt tvář. Byl schopný zmalovat ji k nepoznání.

Mia ignorovala urážky, kterými ji otec častoval. Přestala úplně počítat, kolikrát nebo kde všude ještě dotek pásku sežehl kůži. Uvědomovala si však naprosto zřetelně, že během toho výprasku padla na zem a schoulila se do klubička. Dělal to tak pokaždé. Tím obvykle tuhle bolestivou potupu ukončila.

Ne však tentokrát.

„To by se ti líbilo, hříšnice!“ zasyčel zadýchaně, přesto se stopou vzrušení v hlase.

Mie se hrůzou postavily i vlasy na hlavě.

V té době je držela ostríhané nakrátko. Pojistka, aby je už nikdy proti ní nemohl použít. Předtím si je vždy obtočil okolo zápěstí, a pak ji vřískající a bránící se za sebou odtáhl do obýváku. Bylo tam víc místa, aby se mohl rozehnat páskem. Jakákoli jiná místnost byla na výprask podle jeho slov příliš stísněná.

„Budeš potrestaná tak, že na to už nikdy nezapomeneš,“ podotkl ledově. Oči se mu dychtivě zaleskly. Dříve přeložený pásek chytil jen za proděravěný konec.

Přezka cinkala o zem.

Mie se děsem sevřel žaludek.

První rána dopadla do míst, kde se čelo spojovalo s vlasy. Vybuchla tam tupá, pulzující bolest. Così teplého Mie sklouzlo po obočí a oslepilo ji. Krev se smíchala se slzami.

Jestli si myslela, že ho pohled na tu červenou tekutinu zarazí, opak byl pravdou. V očích se mu míhl hlad žadonící po uspokojení.

Natáhla k němu zakrvácenou dlaň...

„Nebudeš mluvit?“ vytáhl ji ze vzpomínek rozrušený hlas.

Odhodlaně se na něj podívala.

Ten okřídlenec ji může uhodit. Mlátit. Nezlomí ji však. To se nepovedlo ani jejímu otci.

„Nikommu jsem nic neprovedla!“ řekla pevně a zcela upřímně. Dlaněmi si protřela paže.

Anděl zúžil oči a poloúsměvný škleb mu ozdobil tvář.

„Takže mluvit umíš,“ odfrkl potěšeně.

„Samozřejmě,“ pověděla zdánlivě klidným hlasem. „Jen si vybírám, s kým se bavit,“ dodala znechuceně a pohrdlivě ho sjela. A i když tu byla obětí, a její věznitel by jí mohl ublížit a nejspíš to i udělá, nedokázala se vzdát alespoň malého vzdoru.

Nikdy to nedokázala.

Místnost naplnilo hrozivé, rozčilené zavrčení.

Mie z toho zvířecího zvuku málem povolil močový měchýř. Zničehonic se ocitla nalepená na hrubé, chladné zdi, která jí poškrábala pokožku na zádech. Ten primitiv ji chytil pod krkem. Pevně. Kyslík jí ale prozatím neubral.

„Myslíš, že jsi vtipná, lidská ženo?“ procedil skrze zuby a přiblížil svou tvář těsně k ní.

„Ne,“ odsekla odvázně, „jen upřímná.“

Nozdry se mu při té drzé odpovědi rozšířily a v očích vzplál nespočet emocí. Hněv ale identifikovala okamžitě. Jako mladší podobný pohled vídala často.

Okřídlenec sklonil hlavu. Blond vlasy jí polechtaly na rameni chvilku předtím, než jí ten tvor špičkou nosu přešel od prohlubně pod uchem až ke klíční kosti.

Mia se překvapením zajíkla a strnula.

Co to mělo znamenat?

„Bojíš se,“ konstatoval spokojeně.

Horký dech Mie pošimral šíji.

Zamrkala nad tím hloupým prohlášením. Ovšem že se bála. Hrozně se bála. Děsil ji. Proč takové nejasnosti vůbec říkal? Nejspíš mu to dělalo dobře? Jistě byl krutý až na kost.

„A-ano,“ špitla vyděšeně.

Jedna věc byla nechat se zmlátit, jak jí to dělával otec. A věc druhá, nechat se znásilnit.

Zbledla.

Mykhail v sobě dusil vztek. Sžíralo jej Cadeyrnovo rozhodnutí nechat ho doma. Kým byl, že se choval tímto způsobem? Přesto jej uposlechl. Chránit hradby bylo důležité. Kdyby je ta proradná Alika tahala za nos, byl tu, aby na situaci dohlédl.

Přesto potřeboval boj jako sůl.

Vybít se.

Byl to jeho jediný odvod nahromaděné agrese.

Ten poslední týden trénoval svůj šik velmi tvrdě. Museli být připraveni na všechno. Také si chladil žáhu, jak mu chytře poznamenal tichý hlásek v hlavě. Proto byl právě v nemocnici, když tam ta lidská žena přitáhla Khorramovu družku. Sám odnášel jednoho ze svých, kterého při výcviku zřídil opravdu zle.

Čerstvě uspaný vztek se probudil v plné síle.

Sjednocení bylo posvátné, a ten člověk se pokusil odpravit družku. Khorramova žena byla nyní jednou z nich. Proto ihned převzal tu lidskou potvoru k výslechu.

„Nejen proto,“ ozval se znovu ten otravný hlas svědomí.

Fajn, mělo to vícero důvodů.

Mykhail nebyl lhář. Nic si zbytečně nenalhával. Chladné a kalkulativní myšlení s redukujícím přístupem zaměřeným na prostředky a cíle z něj dělalo skutečně kvalitního a bezcitného vojáka. Proto se v jejich hierarchii propracoval až na pozici generála.

Líbil se mu emocionálně uspaný život.

To vše ale přestalo platit v okamžení, kdy spatřil tu lidskou ženu. Znovu si zavrčel pod nos. Pokleslé zábavy ho nebraly. Odváděly pozornost od důležitějších cílů. Proto se jimi nezabýval. Nemusel. Byl volný. Těch sedm let ani jedinkrát nezapřemýšlel svou spodní partií. Ta věc pro něj během let neexistovala.

Nyní však bylo všechno jinak.

Do Mykhailova klidného, pohodlného a jednoduchého života se vřítíl hurikán jménem Mia.

Ničil.

Bořil.

Především jej ale nutil cítit podivné věci.

A za to musí ta žena zaplatit!

KAPITOLA 1.

Současnost

S plátěnou taškou zavěšenou na zahojeném rameni, ovocným dortem v rukách a dobrou náladou, si to pískající Mia maširovala směrem k hlavní věži. Byl to už druhý týden absolutní volnosti. Doktor Dhaleel jí před čtrnácti dny konečně sundal sádku, za což byla opravdu vděčná.

Culík blondatých vlasů sebou divoce trhal ze strany na stranu, zatímco se svižným krokem blížila k cíli. Tohle mělo být poprvé, kdy se jí poštěstí a konečně se podívá dovnitř, do hlavního mrakodrapu andělů. Tak mu Mia v duchu přezdívala. Kdyby tvrdila, že ji neszírá zvědavost, lhala by. Tělo jí vibrovalo nedočkavostí.

Jakmile se dostala mezi nižší věže, všechno okolo se doslova vylidnilo. Zůstali jen andělé. Někteří seděli poklidně na trávě s rozloženými křídly a chytali poslední zbytky slunce, které dnes po delší době opět vykouklo zpoza mraků. Jiní posedávali na lavičkách, postávali nebo poletovali. Nikdo se s nikým nedružil, ale i výjimky se našly. Nespatřila tu ovšem jedinou ženu. Všichni byli pouze mužského pohlaví.

Ošila se.

Cítila zvědavé oči, jak se po ní ohlížejí. Bylo to velmi nepříjemné.

Procházela právě širším vydlážděným chodníkem lemovaným keři po obou stranách, který vedl přímo k hlavnímu vstupu do nejvyšší budovy, když před ní znenadání dopadli dva okřídlení.

Byla to rána a parádně ji to vyděsilo.

Tak tak udržela dort.

„Zastav, ženo,“ oslovil ji ten vyšší z dvojice. Protáhl si uhlově černá křídla, aby je hned nato složil k zádům.

„Zdravím,“ řekla tiše. Za ústa ji zatahal křečovitý úsměv.

„Kam máš namířeno?“ zeptal se ten menší, koukaje na dort v jejich rukou. To už u nich ale přistával další. Temně žluté peří se jí mihlo ve výhledu.

„Jsem pozvaná k Andy a Khorramovi,“ vypadlo z ní s ledovým klidem, přestože se tak absolutně necítila.

„Tvé jméno?“

„Mia,“ odpověděla poslušně. „Teda netuším, jestli chcete i příjmení. Víím, že tady se to moc nepoužívá, ale pokud ano, tak je to Olsen. Mia Olsen,“ vyhrkla. Pokaždé, když byla opravdu nervózní, měla tendenci mlít a mlít. Pusa jako by se proti ní spikla.

„Zkontroluji to,“ zavrčel ten se žlutým peřím, a už se vznášel nahoru. Pod nápořem rozvířeného vzduchu se jí dort v rukou opět zaviklal. Prázdné místo však pořádně ani nevychladlo, a už tam přistával někdo další.

Pichlavé mrazivé oči si jí pohrdlivě přeměřily.

„Tak jsi to přece jen ty!“ prskl našťavaně neznámý anděl. Mia se nechápavě zamračila a nenápadně porozhlédla, ale podle všeho mluvil k ní. Ten nepřátelský postoj ji překvapil.

„M-mluvíte se mnou?“ zablekotala rozrušeně. Nechápajíc.

„Ano,“ odsekl. „Odmítla jsi mou nabídku k sexu,“ zavrčel hrubě s očima na dvě úzké šterbinky.

Mia v mžiku vzplála rudou. Obličej jí pátil studem, stejně tak uši výstražně žhnuly. Tahle studená příměstí jí vzala vítr z plachet, což se moc často nestávalo. Málo co dokázalo Miu rozhodit.

Znovu si ho prohlédla a pokusila se opanovat.

„To je možné,“ odvětila prostě a mykla rameny. „Pokud hledáš nějakou slečnu k jednonočním radovánkám, tak já jí rozhodně nejsem,“ pověděla mírně naštvaným tónem. Lezlo jí na nervy, když s ní zacházeli jako s lehkou děvenkou.

„Nepřijdu ti dostatečně atraktivní, člověče?“ zavrčel vztekle. „Nejsem dost dobrý pro obyčejnou lidskou ženu?“ Sjel jí opovržlivým pohledem od hlavy až k patě a poslední slovní spojení vyflusnul jako urážku. Výhružně se narovnal.

Měla toho tak akorát plné zuby!

„Souhlasím,“ obořila se nebojácně, „v tom to nejspíš bude!“ zasyčela rozlíceně. „Musím totiž uznat, že podoba tebe a toho, co jsem dnes ráno vykouzila na záchodě, je prostě neuvěřitelná,“ dokončila už přímo rozzuřeně.

Kdyby neměla v rukou dort, nejspíš by mu taky jednu ubalila. Kreténovi. Jasně, mohla ho tím sladkým okrášlit, ale vyhazovat cenné ingredience v podobě vanilko-ovocného dortu do luftu se jí vážně nechtělo.

Chvilku trvalo, než mu ta urážka došla. Pak ten tvor vztekle zařval a sroloval pracky do pěstí. Výhruzně našlápl. Hleděl na ni s příslibem zabítí vepsaným ve tváři.

Mia vždycky věděla, jak se dostat do pořádných problémů. A jakmile v nich byla, ještě provokovala. Jo, to jí bylo opravdu podobné.

„Co se tady, zatraceně, děje!“ zahřměl známý hlas za jejími zády.

Jestli jí předtím srdce bušilo o závod, teď doslova sprintovalo pryč, a Miu nechalo zbaběle za sebou.

„Ta lidská žena mě urazila!“ postěžoval si chvatně ten nadutec.

„To je pravda,“ potvrdila jednoduše. Idiot se vítězně usmál. Byl vážně tak pitomý? „Ale až potom, cos urazil ty mě! Jedno ti však odepřít nemůžu,“ chrčila ze sebe naprosto nezadržitelně. „Bez prkýnka a řetízku na splachování ti to sluší mnohem víc!“

Možná by mu tím dortem mohla nabílit fasádu. Rozhodně by si to zasloužil. Brunátná ve tváři mu moc nešla k tomu tmavě nazelenalému peří.

Mykhail se přesunul těsně vedle Mii a dezert, který se připravovala mrštit na tu okřídlenou, vypatlanou kebuli, sám převzal. Pohotově ji zaháčkoval pod paží a táhnul k hlavním dveřím. Ta skvadra otravných andělů se před ním rozestoupila jako moře před Mojžíšem.

Hned, co došli ke dveřím, ji hrubě strčil dovnitř. Než se k ní však přidal, ještě se obrátil k hlídce venku.

„Mia je přítelkyně Khorramovy družky, takže pokud se jí cokoli stane, střetnete se s jeho hněvem,“ pověděl přímo arkticky.

A nejen s jeho hněvem!

Pak bradou trhnul k tomu, co ji urazil. „Ty tady na mě počkáš!“ nakázal tvrdě. „Rozumíš?“

Dostalo se mu souhlasného přikývnutí.

Mia se pokusila poslat dolů knedlík, který se jí v krku tak najednou vytvořil, když se za Mykhailem zavřely vstupní dveře. Ukazováčkem horlivě datlovala na tlačítko výtahu, jako by jej snad dokázala přivolat rychleji.

Možná by mu mohla utéct po schodech?

„Stačí to zmáčknout jednou!“ vyštěkl.

Kolem zápěstí se Mie omotala dlaň, aby ji oddálila z dosahu panelu, na kterém si vybíjela nervozitu. Pokusila se mu vyrvat, ale jen jí z té námahy píchlo v uzdraveném rameni. Mykhail si té grimasy si všimnul, a proto ji raději pustil.

Mia si vybavila den, kdy ho viděla naposledy.

Několik týdnů nazpět...

Tenkrát ji po ošetření odváděl domů. Doufala, že to udělá Dhaleel nebo ji prostě propustí bez zbytečných svědků. Doktor byl ale zavolán k pořezanému chlapci, takže z toho sešlo.

Mie by to vůbec nevadilo, kdyby se jí do cesty nepostavil podmračený Mykhail. To rameno vážně bolelo, a ona na tu jeho věčně pasivní nebo nakrklou tvář rozhodně neměla náladu. A to ani poté, co ji v pekárně zachránil.

Chtěla ho bez řeči obejít, ale opět jí zatarasil cestu. Mia se chystala protestovat. Sklaplo jí však v okamžiku, kdy si ji Mykhail nabral do náruče.

Opatrně a kontrolovaně.

Z počátku byla tak moc v šoku, že úplně ztratila řeč. U východu z nemocnice ovšem malinko pookřála.

„Můžeš mě položit,“ pověděla tehdy mírně vyjukaně. „Chodit ještě dokážu.“

Netušila, co si myslet. Choval se opravdu podivně. Gentle-mansky...

Mykhail samozřejmě neodpověděl, jen roztáhl svá blankytně modrá křídla a místo pěší cesty se s ní rozletěl. Mie se na vteřinku zastavil dech i srdce, ale nekřičela. *Oh, to tedy ne!* Křečovitě se ho chytila zdravou rukou okolo krku. Nevěřila, že by ji shodil dolů jak přebytečný odpad. Nebo to tak alespoň cítila, což bylo daleko podivnější.

Při stoupání to s ní trhalo, jakmile ale vyletěl dostatečně vysoko, povětšinou jen plachtili. Následující občasně máchnutí křídel už tolik cítit nebylo.

A Mia si to zamilovala! Neměla problémy s výškami. Let si rozhodně užívala. Takhle úžasné muselo být... mít křídla. Moci se vznést k obloze.

Zhluboka se nadechla čistého nočního vzduchu. Příjemně ji z toho zamravenčilo na ramenou a krku. Zdravou paži nechala zaháknutou okolo Mykhaila i přesto, že ji svíral opravdu pevně. Hraničilo by to s bolestí, kdyby stisk ještě trochu upevnil. Nejspíš to udělal proto, aby se cítila bezpečně.

Pokochat výhledem se však nedokázala. Tma vše okolo zcela pohltila.

Z příjemných vzpomínek, které si přehrávala až příliš často, ji opět vytrhl ten otravný anděl.

„Cos to tam vyváděla!?“ obořil se na ni.

„Já?“ odfrkla. „Běž se vozit po tom blbci venku!“ odsekla mu se stejnou našťvaností.

Zle se zamračil a o krok přiblížil. Dort, který držel jen jednou rukou, se ani nezakolísal.

„Ať už to začal kdokoli,“ zabručel v nízké tónině, tyčíce se nad ní, „nikdy, a znovu opakuju, *nikdy*,“ poslední slůvko nasraně vyštěknul, „si nedovoluj na silnějšího!“

Mia nasucho polkla, přesto nedokázala být zticha.

„Takže se nechám slovně urážet a napadat? To je to, co mi radíš? Musím být ticho jak nějaká poslušná husička?“

Mykhail zlostně zavrčel a volnou dlaní si s poráženeckým povzdechnutím přejel po obličejí. Mia zúžila oči.

Výtah za jejími zády se s cinknutím otevřel. Než mu však stačila vyrvat dort, už ji svým tělem zatlačil dovnitř. Zmáčkl příslušné tlačítko, a pak se na ni podmračeně otočil.

„Kvůli čemu tě urazil?“ vypadlo z něj s ledovým zavátím.

Mia se začervenala a raději se podívala k podlaze. „Ále, to je už jedno,“ ukončila prostě a ledabyle mávla dlaní.

„Není,“ řekl pevně.

Přistoupil k Mie blíž a volnou rukou jí zvedl bradu. Tváře žhnuly rudou.

„Něco mezi vámi bylo?“ pověděl s rádoby klidnou tváří. Mia si ale všimla, že pod povrchem to vře. Celý se křečovitě napjal. I peří se mu chvělo. Hlasitě šustilo. Vlasy měl rozčuchané, přesto byly dokonalé.

„Ne,“ odvětila prostě, snažíc se na něj moc necivět. Nechtěla být přistižena při šmírování těch perfektních rysů.

Mykhailova ramena se viditelně uvolnila. „Tak?“

Mia zdlouhavě vydechla.

„Jednou jsem ho odmítla v té... věci.“ Výmluvně zakývala obočím. „A to prase se přes to nepřeneslo.“

„Prase?“

„Ano. Muž, který si myslí, že s ženami může jednat jako s prodejnými děvkami.“

„Nabízela ti něco výměnou?“

„Co to má být?“ odsekla. „Výslech? Zase?“

Mykhail se zamračil a o krok ustoupil. „Ne,“ dodal prostě. „Jen se tomu snažím porozumět. Říkala jsi něco o prodejnosti,“ poznamenal.

„Nic mi nenabízela. Teda jo, jednu věc asi ano,“ výmluvně mu pohlédla k pasu, kde se to pod jejím všetečným pohledem lehce vydulo. Mykhail si odkašlal a jemně jí trhnul bradou výš, aby se zas zaměřila na jeho obličej.

Párkrát zamrkala.

„To je všechno,“ uzavřela nakonec.

Rázně přikývl a ještě o chlup snížil dort, aby jí zablokoval výhled na své spodní partie. Rty jí nad tím viditelným gestem zacukaly v úsměvu. Jak rychle se ale objevil, tak rychle zase zmizel. Odvrátila se od něj a raději zírала do matných, kovových dveří výtahu. Po

schodech by to jistojistě dala rychleji, než tímhle moderním courákem na solární energii.

Miina mysl si opět odskočila do momentu, kdy ji Mykhail z nemocnice odnesl domů.

K pekárně...

Postavil ji na balkon. Netušila, proč zrovna tam. Jasně, nechávala jej otevřený, protože se nedal zamknout. To ale on nemohl vědět, ne? Navíc tady v Helliportu byla zločinnost skoro nulová. Nebo se to alespoň říkalo.

„Díky,“ hlesla téměř neslyšně, jakmile ji postavil na vlastní.

Přikývnul a dál Miu mlčenlivě pozoroval.

Znervóznilo ji to. Za normálních okolností, kdyby se znali, by ho ze slušnosti pozvala dovnitř na šálek čaje. Tohle však byla jiná situace. A doma měla přímo parádní svinčík. Samotnou ji ten bordel už začínal štvát, ale uvnitř prostě chtěla dál vzdorovat puntičkářskému otci, i když už nebylo proč.

Bydlela v jednopokojovém, útulném bytě nad pekárnou od chvíle, kdy dosáhla dospělosti. Podědila vše po mámě a milovala to tam. Bylo to celé jen její.

Mia se rozhodla, že úklid už nebude déle odkládat.

Znovu se zahleděla do Mykhailovy tváře a zamračila se. Sledoval ji nějak podivně. *Stále pochyboval o její nevině?* Tvářil se tak rozpolceně. Možná litoval, že jí pomohl a-

„Chtěl jsem se omluvit za mé předchozí chování,“ pronesl z ničeho nic rázně, a přerušil tok jejích myšlenek. Nechápatě zkrabatila obočí. „Myslím tím *to*, co se stalo před týdnem,“ pověděl vyhýbavě.

Mia okamžitě pochopila. V obličeji jemně pobledla. Ty chvíle ve výslechové místnosti rozhodně nepatřily k oblíbeným.

„Já zase děkuji za dnešní záchranu,“ hlesla nesměle po chvíli delšího ticha. Pohledem se mu přitom zarytě vyhýbala. Kdyby se Mykhail neukázal v pekařství, ať už z jakýchkoli postranních důvodů, ten druhý okřídlený šílenec by je nejspíš obě zabil.

„To bylo samozřejmostí,“ pronesl s upřímnou blahosklonností a Mia se jen stěží udržela od protočení očí.

„Fajn,“ doplnila prostě.

Ticho najednou začínalo být nepříjemné. Už se otáčela k balkónovým dveřím, aby se rozloučila a takticky vytratila, když ji zarazil Mykhailův náhlý pohyb.

Našlápnul k ní tak blízko, že se teď prakticky dotýkali hrudníky. Teda dotýkali by se jimi, kdyby to nebyl takový kolos. Takhle se mu akorát vrcholky prsou otírala o spodek žeber.

Mia se oproti Mykhailově neuvěřitelné výšce cítila úplně maličká. Jak se ho na jednu stranu bála, tak ji i stejnou měrou přitahoval. Nemohla, nedokázala to popřít ani přes ten zastrášující výslech, který si s ním užila.

Asi to neměla v hlavě v pořádku.

Jo, byla vadná.

Naprosto hloupá.

Doposud se sháněla po mužích, kteří byli pravým opakem jejího otce. Nenásilní. Drobné postavy. Většinu z nich by přeprala levou zadní i se svou miniaturní výškou. Toho posledního, Noaha, tedy určitě.

Vybírala si typ mužů, s nimiž se necítila ohrožená. Sex... ne, že by to bylo slavné. Když mohla, raději to pořešila sama. Občas se ale našly chvíle, kdy prostě chtěla cítit blízkost někoho dalšího.

Horkost kůže. Doteky. Hlazení.

Útěchu...

Odehnat samotu.

Mia zaklonila hlavu a nasucho polkla. Začalo jí panicky mlátit v hrudi, když pohledem klesl na její ústa.

Mykhail byl přesný opak chlapů, které ve svém krátkém životě volila. Obrovský. Sexy. Především však násilný.

„Vážně mě velmi mrzí, jak jsem se k tobě před týdnem zachoval,“ zopakoval hlasem nabitým upřímností. „Vnitřně jsem tušil, že jsi nevinná, ale –“ odmlčel se. „Mé chování je neomluvitelné,“ zakončil nakonec s naprosto upjatou tváří. Očima ji k sobě připoutal.

Od toho hypnoticky poctivého pohledu bylo nemožné se odvrátit. Mia se alespoň pokusila polknout knedlík, který jí zablokoval krk, aby něco – *cokoli* – kloudného odpověděla, ale nešlo to.

Co se to s ní děje?

Ona pusu nikdy nezavřela!

Ostre přikývla a tápajícími pohyby už za sebou nahmatávala kliku ode dveří. Tep bláznil a dole, pod pasem, se to nejspíš zbláznilo taky.

Vzrušení, které jí zaplavilo nejen tělo, ale především spodní prádlo, bylo ranou pod pás. Doslova a do písmene.

Musela utéct!

Dostat se z jeho přítomnosti.

Pokaždé, když se potkali, se Mykhail tvářil bezcitně. Odtazitě. Nyní už tomu tak nebylo, což ji mátl. Vypadalo to, jako by o ni měl nějaký zvláštní zájem.

Odrhl od ní oči a podíval se kamsi za ni. Mia znovu polkla a pohledem nechtěně sklouzla po té mohutné, lahodné postavě. Pak vztekle zaskřípala zuby nad svými nabuzenými myšlenkami.

Rameno už začínalo silně bolet a Mia byla přímo nehorázně unavená. Prášky, které jí doktor Dhaleel dal, měla použít jen v nejnnutnějším případě.

Ten pomalu nastával.

Nechtěla už opravdu nic jiného, než si lehnout do postele a pokusit se zaspát všechen dnešní stres, bolest a ty další... nechtěné pocity. V duchu zajásala, když konečně narazila na kliku dveří. Zvuk zaskřípění však vytrhl Mykhaila z rozmýšlení, ať už to bylo nad čímkoli.

Dvě modrozelené oči se na ni upřely jak dálkové reflektory. I ve tmě věděla naprosto přesně, jakou mají barvu. V té místnosti bez oken si ho stihla velmi dobře prohlédnout. Sotva otevřela pusou, aby mu ještě naposledy poděkovala a dala sbohem a šáteček, se k ní hbitě zohnul.

Ústa už zavřít nestačila. Mykhail ji totiž políbil. A nejednalo se o žádnou cudnou pusou. Jazykem vplul drze dovnitř.

Bez pozvání.

Bez povolení.

Oči se Mie v první vteřině šokem doširoka otevřely, aby je hned na to potěšením přivřela. Bylo to nečekané a zcela... odlišné od všeho, co kdy zažila. Vášně se v ní naplno rozhořela a úplně ji pohltila.

Nebo to byl spíš Mykhail, který ji tak lačně hlтал?

Chamtivě Miu k sobě přitáhl. Přesto byl opatrný, aby nezmáčkl naštipnuté rameno, které jakousi záhadou momentálně necítila. Co však rozeznala naprosto jasně, bylo zhoršující se horko a vlhko ve spodních partiích.

Oh, jen to ne!

„Pryč!“ nabádala se v duchu. *„Zdrhej!“*

Přesto tam dál stála a odpovídala na ten spalující polibek. Dlaň nečinně zapřenou o jeho břicho. Vespod Mie ten dotek přímo neskutečně přitopil, protože nahmatala jen tvrdé a nepoddajné svalstvo. Znovu jí prudce zacukalo v podbřišku. Kdyby neměla zafixované rameno, už by na něm byla přilepená jako žvýkačka.

Mykhail v rukou něžně sevřel spodek její hlavy a palci pohladil tváře, než jednou dlaní pomalu sklouzl Mie přes záda až ke kříži. V dlani sevřel levou pěst zadku a přitáhl ji k sobě daleko těsněji.

Ano!

Přesně tohle chtěla, že jo?

Doslova ji na sebe pánví přimknul. Sténavě vydechla. Pak za sebou zaslechla znovu zaskřípět balkónové dveře.

Nevěnovala tomu však žádnou pozornost. Jen si užívala žhavé vzplanutí mezi ní a tím andělem. Něco absolutně nemyslitelného.

Absurdního. Když si z ní Andy předtím v pekárně utahovala, že Mykhail po ní možná jede, z plna hrdla se jí vysmála.

Teď Mie úsměv na rtech zamrzl.

Nutil ji k pomalému couvání. Všechno bylo perfektní. Úžasné. Dokonalé.

Bylo... dokud jí dlaní nezaparkoval ve vlasech. Mezi prsty jemně skřípnul Mie vlasy, aby ji donutil zaklonit hlavu.

Jako by ji v setině sekundy ponořili do ledové vody. Nemohlo to mít horšího účinku. Vzrušení se vypařilo a na jeho místo se přirýtila hrůza. Hlavu jí zaplnily obrazy otce, jak ji škube za vlasy.

Jak jí je rve.

Jak ji za sebou vláčí...

Výtah cinkl a dveře se před Miou rozestoupily.

Srdce jí v hrudníku kvaltovalo, ale to bylo při vzpomínce na otce, toho sráče, normální. Měl na ni tenhle efekt. Po tom posledním útoku, kdy skončila na několik dní v nemocnici, ho už neviděla. Byla poslána do dětského domova, kde strávila pár let, než dosáhla plnoletosti.

„Musíme si promluvit,“ ozvalo se Mie u levého ucha naléhavě. Překvapeně sebou škubla.

„Není o čem,“ zamítla rázně a rychle vystoupila. Dlaně jí zvlhly. Vlastně nejen dlaně.

Najít správné dveře nebylo těžké. Byly tam jen jedny. Než však stačila zaklepat, Mykhail ji pohotově chytil za paži.

„Prosím?“ domáhal se měkkým hlasem. Trochu ji to vyvedlo z rovnováhy. Čekala výhrůžky, námitky a sebevědomé dožadování, přesto se dočkala jen neinvazivní žádosti.

„Fajn,“ špitla nerozhodně, „ale ne teď.“

„Po večeři?“ nadhodil přímě.

Mie se zrychlil pulz.

Po večeři znamenalo, že už bude noc. V noci s Mykhailem už jednou skončila, a nedopadlo to zrovna nejlíp. Přesto si poručila být statečná.

„Tak platí,“ kapitulovala nervózně. „Po večeři.“

„Po večeři,“ zopakoval spokojeně.

Předal Mie ovocný dort a zaklepal na Khorramovy dveře. Než jí přišla Andy otevřít, byl už ukrytý za dveřmi výtahu, který nejspíš sjížděl dolů.

Mia si teprve tehdy uvědomila, že se nedohodli na hodině a ani místě. Malinko ji to znervóznělo, ale rozhodla se to hodit za hlavu.

Koneckonců to nebyla její chyba.

KAPITOLA 2.

Mykhail si zmučeně promnul spánky. Od toho fiaska, kdy jej Mia odmítla, neměl pokoje. Ve chvíli, kdy ochutnal její rty, se jí stal doslova posedlý. To už byl vlastně od začátku, ale nikdy ne v tak nesnesitelné míře.

Bylo to opravdu možné?

Nikdy ho to k nikomu netáhlo. Tak proč právě ona?

Člověk.

Co když měl Cadeyrn pravdu?

Bylo Khorramovo sjednocení nakažlivé?

Předtím hlasoval pro Cadeyrnův zákon jen z toho důvodu, aby tak potrestal své promiskuitní bratry. Byl to nejjednodušší způsob jak někoho z jeho druhu vytočit. Nyní se mu to ale vracelo i s úroky.

Mykhail se skutečně děsil, že tohle nezdravé toužení, které k té lidské ženě cítil, bylo počátkem sjednocovacího svazku. Cadeyrnův zákon už mu nepřišel tak přitažený za vlasy. Přesto..., i kdyby tu bylo tisíce zákonů proti sexu s lidmi, tahle přitažlivost byla nepopíratelná a nevyhnutelná.

Rozhodně den za dnem sílila.

Když tenkrát Mia přestala odpovídat na jeho polibek, zarazilo ho to. Netušil, co se stalo. Možná to přehnal? Přesto *fakta* mluvila jasně. Mezi nimi to byl nezadržitelný výbuch vášně.

Nebyl zrovna milovník. Nikdy nikoho nepolíbil, a to byla holá skutečnost. Nechtěl to. Nepotřeboval. Zpočátku byl na vážkách, jestli to zkusit. Nakonec se do toho ale vrhl po hlavě. Skočil a vypadalo to, že udělal dobře. Jako když se pokoušel poprvé létat. Hop nebo trop.

Tak proč ztuhla?

Udělal snad něco špatně?

Mia mu tehdy svou zdravou rukou vyrvala tu, kterou měl v jejích vlasech. Jestli tohle nebylo odmítnutí, pak už netušil, jak jasnější by muselo být, aby to jeden vzdal.

Spustil z ní ruce a o krok se vzdálil.

Tvář měla bledou a oči doširoka otevřené. Strach z nich vyčetl zcela jasně. Na to rozhodně nezapomene.

Bála se ho?

Nejspíš ano...

Vždyť ji zavřel a vyslychal. Pronásledoval. Tak proč by ho teď měla přijmout s otevřenou náručí? *Přesně! Neměla.* To také udělala.

Mykhail tomu porozuměl jasně a zřetelně.

Poznal, kdy nebyl chtěný.

„Dávej na sebe pozor,“ pověděl jí tenkrát nakřáplým hlasem, zproštěným emocí. Než stačila cokoli říct, odpovědět něco, co by jeho důstojnost podupalo ještě hůř, vyskočil na zábradlí balkónu a vzlétl.

To byl poslední kontakt, který s Miou měl, až do dneška. Vypadala pořád stejně krásně a svěže.

Ty týdny se od ní dokázal držet dál jen proto, že byl mimo hradby. Skupina jeho druhu se společně s lidmi vydala na několikátýdenní pochod a průzkumné akce. Pátrali nejen po nebezpečí, ale i po

věcech, které by se Helliportu hodily. Zbylé trvanlivé jídlo. Oblečení. Léky. Prostě cokoli. Hlavně ale to, co prozatím jeho město nedokázalo vyrobit.

Když se předevcírem vrátil a odpočal si, Mykhailova první cesta vedla na úřad Humanitních věcí.

Byla to lidská instituce, ve které se vedly počty narození a úmrtí mezi zdmi Helliportu, pracovní přidělení a další potřebné, základní údaje.

Vzhledem k tomu, že byl jedním ze sedmičky, nemusel podávat formální žádost, a nahlédnout do databází mohl ihned. Pouze některé z počítačů, co tu byly, měly přístup do interní sítě a byly určeny těm, kteří s nimi uměli zacházet.

To on rozhodně byl.

Díky tomu, že své tělo dokázal v podstatě ovládat, a do určitého okamžiku byl oprostěn i od sexuálních svodů, zaobíral se téměř všemi pozemskými technologiemi. A dokázal je bez větších obtíží, jako jeden z mála jeho druhu, používat.

Úřad Humanitních věcí se nacházel na místě dřívější městské knihovny. Starší paní za přepážkou si ho nedůvěřivě prohlédla, když se zjevil ve dveřích, stejně však na tváři vyloudila váhavý úsměv.

Mykhail netušil, proč se snaží pátrat po Miině minulosti, ale vnitřně prostě jako by to z nějakého neznámého důvodu potřeboval. To podivné odmítnutí, kdy vše bylo v pořádku do okamžiku, než Mie zaklonil hlavu, mu nedávalo klidu. Něco tam bylo.

Něco...

V Mykhailovi klíčila palčivá a neutuchající potřeba po informacích, které by mu poskytly odpovědi na to, jestli se Mie v minulosti opravdu nestalo něco zlého.

Po dobu, kdy ji sledoval, se nikdy ani pohledem nezastavila na jiném muži. Jeho druh si prohlížela déle, což bylo zcela normální. Zvláště pak, když pohledem setrvala především na křídlech. Byli odlišní, a tak tu byl přirozeně fakt nutící k observaci odlišného.

Mykhailovi nepřišlo, že by o někoho z nich měla vážný zájem. Usmívala se na všechny. Bez rozdílu. A lidé jí většinou opláceli stejnou mincí.

Zdála se být milá a nekonfliktní osoba.

„Dobrý den, přejete si?“ oslovila ho postarší úřednice.

Mykhail uklonil hlavu a přitiskl si pěst na střed hrudníku. „Dobrý den,“ odpověděl prostě. Ve tváři se mu nepohnul jediný sval. „Jsem zde v úřední věci. Potřeboval bych informace o jisté osobě.“

Paní se vytratil úsměv a neradostně se zakabonila. „Ovšem,“ dodala nakonec prkenně a posunula si brýle na zkrabatěném nose směrem vzhůru.

Rada sedmičky byla známá naprosto každému. Stejně tak ta lidská, která sestávala ze tří hlavních představitelů. I oni měli stejné pravomoce jako rada sedmičky. Byli však veřejně voleni vlastními lidmi. V tom se jejich systém lišil. Do rady sedmi nejvyšších mohl být nominován pouze někdo, koho do svých řad zvolili právě sami generálové.

„Následujte mě,“ pronesla studeně odměřená úřednice. „Jedná se o muže či ženu?“ optala se, zatímco Mykhaila odváděla k jednomu z počítačů.

„Ženu.“

Paní neznatelně škobrtla a mírně natočila hlavu, aby si jej koutkem oka přeměřila. „Mohu se zeptat, co provedla?“

„Ne,“ odvětil ledově.

Mohlo by totiž vyjít na světlo, že je tu z ryze egoistických důvodů, což rozhodně nechtěl.

„Zde,“ ukázala na jeden z počítačů nejbližší oknu. „Budete potřebovat pomocníka?“

Nesouhlasně zakroutil hlavou.

„Dobrá tedy,“ odpověděla paní s koutky už razantně spadenými dolů. „Až budete hotov, stačí počítač opět vypnout,“ doplnila s odstupem a odešla se posadit zpět na své místo za pultem, kde zanechala rozečtenou knihu.

Mykhail zapnul počítač a během doby, kdy se ta zastaralost načítala, očima přejížděl vybavení a dekorace bývalé knihovny. Na jeho vkus ta místnost byla příliš temná a těžkopádná. Tmavé obložení ze dřeva a žalostně bídná výzdoba působily tristně.

Vyvolávaly v něm zatrpklost a tesknou náladu.

Proto si opět vybavil Miu. Nebylo to však za příjemných okolností. Jeho mysl se vrátila do podzemí, do výslechové místnosti. Věděl, že to tenkrát přehnal způsobem, který už jistě nikdy neodčiní. O to víc jej ten fakt drásal, protože niterně prostě cítil, že Mia k němu patří.

A ona jeho bude.

Jen musí všechno, co doposud podělal, nějakým způsobem odčinit. A mohlo se mu to podařit jedině tak, že si o Mie zjistí vše, co se dá.

Potřeboval jí porozumět.

Tenkrát při výslechu si nevyžádal informace a jen ji psychicky trápil. To z něj dělalo parchanta. Nevěděl o ní vůbec nic, a místo toho, aby trochu zapátral, což bylo podle protokolu správné, si na ní raději vybil svoji frustraci.

A musel to nějak napravit.

Jakkoli.

Počítač už běžel, a tak Mykhail zapnul program na vyhledávání osob. Bylo v něm několik parametrů, díky nimž se dali lidé jednodušeji dohledat, i když někdo neznal ani jejich jméno nebo příjmení.

On měl v tomhle ohledu víc štěstí.

Pod jméno zadal: ‚Mia‘.

Systém však zahlásil nula výsledků.

Mykhaila to malinko rozhodilo a nahlodalo.

Mia musela existovat. Pokusil se tedy malinko pozměnit taktiku. Do kolonky ‚zaměstnání‘ zadal pekař. Tentokrát mu vyjelo pár desítek jmen. Víc jak polovina byla červeně, ostatní zeleně.

Věděl, co to znamená. Zelení byli aktivní, červení pasivní. Někteří byli také pekaři, ale momentálně vykonávali jiná zaměstnání.

Zaškrtl tedy pouze aktivní členy.

Bylo jich osm.

Celkem pět žen.

Ta jména však Mykhailovi absolutně nic neříkala. Přesto byl úspěch, skočit s pouze pěti adepty. Nebylo složité ji najít podle fotky, což se mu během minuty podařilo.

Jen se *jeho* Mia nakonec nejmenovala Mia, nýbrž Maria.

Maria Olsen.

Proč by si měnila jméno?

A z jakého důvodu to zde nebylo zaneseno?

Mykhail byl opravdu zmatený.

Našel o Mie skutečně hodně informací. Věděl, že byla původním obyvatelem tohoto městečka, které se ze své dřívější podoby čtyřikrát zvětšilo a rozrostlo. Že je pekařka, a kolik jí je let. Co už však o Mie netušil, že byla v šestnácti předána do péče státní instituci kvůli domácímu násilí na dětech.

Mykhail si přesně neuvědomil, kdy myš pod jeho rukou zapraskala a rozpadla se na nepoužitelné součástky. Vzteky div nezařval, když měl teď tušení, že se mu to čtení zamlouvat nebude, ale nemohl dočíst zbytek dokumentu.

Pohled mu zahalil rudý prapor.

Energicky se postavil. Židle na kolečkách, na níž seděl, prudce poodjela a práskla s sebou o zeď. Paní za pultem se vyděšeně postavila a nechápavě si jej prohlédla.

„S-stalo se něco?“ zakoktala roztřeseně.

Věděl, že nahání hrůzu. Tušil, že by se měl uklidnit, jinak se ta žena na místě nejspíš pomočí. Šlo to ale stěží.

„Potřeboval bych vyměnit tuto součástku,“ procedil mezi zuby. Sotva držel emoce pod pokličkou. Kabel myši svírající a houpající se mezi ukazováčkem a palcem nemohl nechat paní na pochybách, jakou část počítače měl na mysli.

Starší žena mu okamžitě přiběhla na pomoc, ačkoli to vypadalo, že by se k němu raději vůbec nepřiblížila. Prohlédla si rozdrčenou myš zblízka a automaticky si popostrčila brýle na nose.

„Vyměním vám ji, ale musíte s tím zacházet jemněji,“ poznamenala úsečně. Strach v okamžení převlékla za odvahu.

Mykhail přimhouřil oči a překřížil ruce na hrudi. Cítil, jak se mu peří na křídlech vzteky chvěje. Nozdry rozšířené, vrchní ret mu pocukával, přesto se snažil ze všech sil opanovat.

„Ano, rozumím,“ popustil nakonec vrčivě mezi sevřenými rty. Je voják, dokáže se ovládnout. Nebo alespoň se usměrnit navenek, když uvnitř i nadále bouřila vichřice.

„Dobrá,“ prohodila postarší žena podrážděně a vyměnila rozdrčenou myš za novou. Při tom úkolu samozřejmě nenápadně nahlédla k monitoru a na vteřinku ustrnula, než se narovнала a podvědomě zopakovala gesto s brýlemi.

„Odpuste mi mou drzost, ale nemohla jsem si nevšimnout, že se zajímáte o Marii Olsen. Chtěla jsem se jen zeptat, co tak vážného provedla, že se o ni zajímá nejvyšší andělská rada?“

Ze slovíčka ‚andělská‘ Mykhailovi cuklo v oku.

„Musím uznat,“ odsekl našťvaně. „Že jste opravdu nevychovaná, když strkáte nos do záležitostí, do kterých vám absolutně nic není.“

Neušlo mu, jak se úřednice podřízeně nahnala a zbledla. Na okamžik si dovilil zavřít oči. Nechtěl, aby tahle bába zalarmovala kohokoli, a tak upozornila na jeho soukromé štourání v životě jedné bezvýznamné pekařky.

„Mohu vám však prozradit, že tato žena nic neprovedla. Přátelí se s družkou jednoho z našich, a dotyčný si chtěl být jistý, že se jeho ženě v přítomnosti Mii Olsen nic nepřihodí. To je vše.“

„Ach. O-omlouvám se, že jsem vyzvíдалa. Zarazilo mě to. Vzhledem k tomu, že Marii, teda Miu znám, a je to velice milá a hodná žena.“

Mykhail ucítil příležitost.

„Znáte Marii dobře?“ zeptal se o chlup příjemněji, než doposud.

„Ano,“ připustila zdráhavě a opět si upravila brýle na nose.

Mykhail k ní přistrčil židli a pohledem naznačil, aby se posadila. „Můžete mi tedy pomoci s vyhodnocením tohoto problému. Zdali je paní Maria nebezpečná, a pokud ne, proč si to myslíte,“ zeptal se vážným tónem.

Paní lehce poblekla, ale mírně přikývla. „Samozřejmě.“

„Zajímá mě zejména fakt, proč se člověk, jehož jméno je Maria, přejmenuje na Miu? A nikde to není zanesené?“

Paní si odkašlala do pěsti a hlasitě povzdechla. „To bude nejspíš proto, že by po ní byl vyžadován důvod, proč chce změnu jména a Mia o své minulosti nerada mluví.“

Mykhail se zamračil. „Co tím myslíte?“

Postarší úřednice si zastrčila vlasy střižené nakrátko za uši, a z brýlí s tlustým sklem a masivními obroučkami, které její oči dělaly příliš velké a kulaté, si Mykhaila neradostně přeměřila.

„Znám ředitelku a personál dětského domova, kam byla Mia umístěná poté, co ji otec málem zabil.“

„Zabil,“ zopakoval Mykhail prázdným hlasem.

„Ano. On... byl a stále je velice pobožný člověk, který chtěl mít z dcery jeptišku.“

„Tuším zhruba, co slovo jeptiška znamená, ale proč by chtěl zavraždit vlastní dítě? A co znamená, že je stále velmi pobožný?“
vystěkl poslední větu nevěřicně.

Mykhail pouze zadoufal, že ten člověk už nežije. V opačném případě se o to bude muset postarat sám. A neprodleně!

„To se velmi těžko vysvětluje. Matka Mie zemřela ve velmi nízkém věku. Maria byla jedináček a staral se o ni pouze otec. Když se tehdy v šestnácti dostala do nemocnice, bylo hned jasné, že byla brutálně zmlácená. Detailní prohlídka pak ukázala, že má i starší, už zahojená zranění. Proto bylo vzneseno obvinění proti jejímu otci. Vyšetřovalo se to a soud se táhl několik let, ale než se podařilo Isaaca odsoudit...“ úřednice se nečekaně odmlčela a prohlížela propletené ruce, položené v klíně.

„Co?!“ vyhrkl našťvaně.

„Přiletěli jste na planetu a... poté už to nikoho nezajímalo.“

„Aha,“ zakončil rozhněvaně.

„Nepamatuji si všechno. Znám Miu, protože je velmi milá a obětavá osoba, a každoročně se účastní některých událostí dětského

domova. Za dva týdny to bude oslava rozloučení s létem. Napeče a postará se i o zábavu. Je přítomná i na Vánoce. Občas i na narozeniny,“ vychrlila ze sebe úřednice hrdě.

„Takže je absolutně spolehlivá, a nehrozí od ní žádné nebezpečí?“ zeptal se Mykhail pouze na oko.

„Ano,“ odpověděla s přesvědčivou upřímností v hlase. „Mohu vám to potvrdit. Mia je nekonfliktní a radostné děvče. Lepší přítelkyni by vaše žena nemohla najít,“ zakončila úřednice s polovičatým úsměvem.

„Není moje a není ani našeho druhu. Jedná se o člověka žijícího s jedním z nás,“ vysvětlil Mykhail zrychleně, ačkoli se k tomu vyjadřovat vůbec nechtěl.

Žena naproti němu si ho překvapeně prohlédla, než si opět postrčila brýle po nose nahoru.

„Odpusťte mi moji všetečnost, ale... je to vážné?“

„Absolutně.“

Nemělo cenu zapírat. Stejně se to lidé brzy dozvědí, pokud už to někteří nevěděli. A on předpokládal, že ano.

Ženin vědoucí úsměv jej však překvapil.

„Popravdě, už jsem něco na toto téma zaslechla, ale zdráhala jsem se tomu věřit. Po těch sedmi rocích to nevypadalo nadějně. Stále tu jsou dvě komunity, které si ani po letech soužití k sobě pořádně nenašly cestu. Myslím, že už bylo načase, aby se něco podobného přihodilo i z dlouhodobého hlediska, a ne jen přes... krátkodobě,“ zakončila žena s tvářemi do růžova.

Mykhail rozhodně nebyl jedním z těch, kteří vyhledávali lidské ženy k půlnočním radovánkám. To raději přenechal svým bratrům. Mia by pro něj rozhodně neznamenal zábavu na jednu noc.

Tak to prostě cítil.

„Půjdu se posadit zpět na místo. Kdybyste náhodou potřeboval cokoli dalšího, klidně se na mě obraťte.“ S tím se úřednice vzdálila a nechala jej samotného, aby si mohl v klidu prostudovat celý Mariin profil.

Na jednu otázku mu však nebylo odpovězeno.

Proč se Maria přejmenovala na Miu?

Však on už to dříve či později zjistí.

A s novou chutí se pustil do pročítání dat o Marii Olsen.

KAPITOLA 3.

Mia byla ráda, že mohla Andy pomoci s večerí. Dostaly se totiž i k tématu, proč je její kamarádka poslední dobou tak vyčerpaná. Po nespočtu oklik a zamlouvání z Andy vypadlo, že je těhotná.

Těhotná!

T-Ě-H-O-T-N-Á!

Páni!

Ježíšku na křížku!

„S Khorramem?“ vyhrkla hned na to Mia.

Andy jí podrážděně přikývla.

„S andělem Khorramem? Určitě?“ zkusila to ještě jednou. Jen tak pro jistotu. Prostě to bylo neuvěřitelné. Žádná žena, i ty nejděvkovatější dívky, co tu mezi hradbami žily, a které by s těmihle opeřenci rády otěhotněly, to nedokázaly.

Tak proto Andy a celá její kůže tak nádherně zářila? Doslova jako diamant. Mohlo za to netradiční těhotenství? Nebo spíš Khorram a jeho křídla? K tomu by se přikláněla spíš. Každopádně Andriana vypadala tak... úžasně rozzářeně. I venku na slunci se třpytila.

Věděla o tom?

Kdyby to Mie nepřipadalo jako vlezlé sondování, už by se na to zeptala. Možná to časem i udělá.

„Ne, s duchem svatým asi,“ odsekla Andy nabroušeně. „Nějak moc se podobáš určitému okřídleci. Ten se taky divil!“

„Promiň, já jen... wow! To je úžasná zpráva! Vlastně, ta nejlepší zpráva vůbec!“ zapištěla Mia radostně, když se konečně probrala z šoku. Přiskočila k Andy a pořádně ji objala.

„Děkuju,“ pípla její přítelkyně stydlivě.

Mia se od ní pomalu vzdálila, protože musela zkontrolovat roastbeef.

„Počkej!“ zarazila se Mia, když obracela prskající maso na pánvi. „To malé je teda anděl? Nebo bude jako ty a já?“

Andy protočila oči a povzdechla si.

„Prozatím nic nevíme,“ pověděla mírně rozrušeně.

Mia chápala ten strach z neznámého. Sama by se děsila. Nemluvě o tom, jestli bude muset родit něco s křídly. Vždyť stačila hlavička a ramínka! Muselo být šílené protlačit něco tak velkého něčím tak úzkým. Mimoděk se nad tou představou oklepala.

„Prozatím to na tobě nejde vůbec vidět,“ poznamenala Mia chytře, aby tak odvedla pozornost a rozptýlila chmury na Andyině tváři.

„Je to velmi čerstvé,“ pousmála se, přesto šlo znát, že je Andy stále napjatá.

„Být tebou, zbytečně bych se tím nedeptala,“ zalhala Mia pohotově. „Selský rozum mi napovídá, že to malé bude buď lidské, nebo se ti holt narodí malý andílek,“ zamrkala na ni výmluvně řasami.

Andy se na tváři rozsvítil úsměv a zpoza rohu bez ohlášení vykoukl Khorram.

„Já jí to říkám pořád,“ pověděl vážně a vyslal děkovný pohled směrem k Mie. Strčil si pěst do středu hrudníku a mírně se uklonil. „Zdravím tě, Mio. Jak se ti daří?“ zeptal se slušně, zatímco se automaticky přesunul až k Andy, kterou si k sobě opatrně přitiskl, a ovinul kolem ní křídlo.

Mie se nad tou něžností tajil dech. Ve skrytu duše ji i malinko, ale úplně malinko, šízala závist.

„Díky,“ vytáhla koutky výš, „dobře.“ Na ukázkou pozvedla dříve naštipnuté rameno, které se už zahojilo. „Jen tak mimochodem, moc vám gratuluji,“ zazubila se na ně a očima sklouzla k břichu Andy, které prozatím zůstávalo perfektně ploché. „Je to úžasná zpráva,“ dodala rozjařeně a skutečně to tak i myslela.

„Ta nejlepší,“ pověděl Khorram naprosto zbožně.

Mia milovala děti a nemohla se dočkat, až se nový přírůstek narodí. Tajně doufala, že bude mít ten prcek křídla. Nikdo z andělů ve městě prozatím žádné dítě neměl. Nebo o tom alespoň nevěděla. Rozhodně by se to ale neututlalo dlouho, a už vůbec ne sedm let.

Stane se z ní teta!

Znovu.

Tetou byla i dětem v sirotčinci. Měly ji rády a pokaždé se těšily z toho, když se tam ukázala a něco dobrého jim donesla. Nejvíc však Mia zbožňovala Leilu. Byla nalezena jako roční dítě před téměř dvěma lety mimo hradby. Byla silně podvyživená a dehydratovaná, a i když s ní spěchali do bezpečí, málem dorazili pozdě.

Mia si pohrávala s myšlenkou Leilu adoptovat. Obnášelo by to však zaměstnat výpomoc v pekárně nastálo. Navíc netušila, jestli by

na ni mohla mít nárok, když byla sama. Bez muže. Bez manžela. Na druhou stranu ale byla jiná doba. Proto se Mia rozhodla, že za měsíc, po Leiliných třetích narozeninách, požádá v sirotčinci o její osvojení.

Život byl příliš krátký.

Ona byla sama a Leila taky.

Miino dětství nebylo v žádném případě ideální, ale mohla by ho udělat hezčím pro to malé děvčátko.

Opět se obrátila k perfektně orestovanému masu a společně s bylinkami a dalšími ochucovadly jej položila na plech a strčila do trouby. Utřela si ruce do utěrky, a pak začala hledat talíře.

„Kolik nás vlastně bude?“ zeptala se, zády k nim.

Odpovědi se nedočkala.

Že by ji nechali samotnou?

Zvědavě se otočila.

Pořád stáli tam, kde je viděla naposledy. Pozornost jí ale nevěnovali. Byli schovaní za plentou z křídel a Mia měla obhroublou představu toho, co se za tím provizorním úkrytem děje.

Hlasitě si odkašlala.

Andy se zahihňala a Khorram stáhnul bariéru z křídel.

„Omlouvám se,“ pověděl hlasem, který vůbec nebyl kající nebo omluvný. Zato Andy musela být rudá až na prstou u nohou, protože tvář jí přímo výstražně žhnula.

Mie zacukaly pobaveně koutky.

„Nechám vás tu, dámy,“ dodal Khorram s pohledem už jen na své ženě, a než odešel, ještě stihl Andy žertovně plácnout po zadku.

V odpovědi překvapeně vykvikla, poskočila a nesouhlasně se na něj zamračila.

„Jen jsem se chtěla zeptat, kolik nás bude. Přichystám talíře na stůl v jídelně.“

„Nejdřív ubrus,“ nadhodila Andy, a už táhla Miu za sebou. „Celkem nás bude sedm.“

„Takže ještě další čtyři?“

„Ano,“ odvětila Andy prostě.

„Lidé? Andělé? Ne, nechej mě hádat. Andělé?“ střelila Mia naslepo, ale Andy tu byla nová, takže tahle hádanka byla víceméně jednoduchá.

„Bingo!“

„Jsem to ale mozeček, co?“ dobírala si ji Mia.

„Určitě jo, ale tohle byly celkem snadné počty, nemyslíš?“ usmívala se Andy shovívavě.

„To byly,“ souhlasila Mia celá vysmátá, než se zděšeně zarazila.

„Takže... musíme naplnit břicha pěti andělům?“

„Fuj! Už jsem tě několikrát zapřísahala, abys jim tak neříkala,“ ohradila se Andy s obličejem svraštěným odporem. „Když někdo řekne anděl, prostě vidím božího služebníka a jinak to nebude. Tohle nejsou Boží služebníci.“

„Ani náhodou, ale s těmi křídly prostě anděly připomínají, nemyslíš?“

„To rozhodně, jenže mi z toho pokaždé naskočí kopřivka.“

„Vůbec se ti nedivím, když to s jedním z nich děláš. To není moc pobožné,“ rozchechtala se Mia nahlas. Líbilo se jí utahovat si z Andy,